UN SCRIITOR OPTZECIST: PETRU CIMPOEŞU

Drd. Ramona Carla (Trifan) FĂRCAŞ
Universitatea „Petru Maior”, Târgu-Mureş

Abstract

The main features of Petru Cimpoesu's prose are analyzed, proving his membership in the literary generation of 80st writers, in spite of the fact that he may be considered a marginal 80st and that he personally rejects this status. The author debates on Petru Cimpoesu's place in Romanian postmodernist prose and describes the literary techniques used in his novels.

Se poate astăzi afirma, fără teamă de exagerare, că Petru Cimpoeşu este unul dintre cei mai talentaţi prozatori români contemporani. Situat multă vreme în penumbră, dincolo de bătaia reflectoarelor, Cimpoeşu ar putea părea, celor ce nu i-au urmărit atent activitatea literară, o revelaţie a literaturii române de după 1989.Romanele lui, publicate după acest moment, ar îndreptăţi, de altfel, un astfel de titlu, succesul lor de public, traducerile în mai multe limbi şi premiile obţinute de absolut fiecare roman în parte, fiind date incontestabile. Romanele „Simion Liftnicul – roman cu îngeri şi moldoveni” (2001), „Christina Domestica şi Vânătorii de suflete” (2006), „Povestea Marelui Brigand” (2000), „Erou fără voie” (1994) şi volumul de proza „Nouă proze vechi. Ficţiuni ilicite”(2008), l-au adus în prim plan literar şi au surprins, în mod pozitiv, desigur,atât publicul cititor cât şi critica literară, care s-au grăbit sa-l proclame pe autor drept un scriitor postdecembrist de succes, ignorând, de cele mai multe ori, activitatea literară de dinainte de 89 a autorului. Acest fapt ar putea fi explicat , în parte, şi prin faptul ca Petru Cimpoeşu nu a fost tocmai un răsfăţat al criticii literare, aceasta nepromovându-i în mod satisfăcător numele, deşi romanul „Firesc”(1985), şi volumul de proză scurtă „Amintiri din provincie”(1983) au beneficiat de importante premii ale vremii, iar Valeriu Cristea, într-o recenzie făcută romanului „Firesc”, remarca talentul autorului unui roman cu o structura inedită, ce se compunea doar din Prolog şi Epilog: „Dintre tinerii prozatori, mai puţin cunoscutul şi mai puţin răsfăţatul Petru Cimpoeşu mi se pare unul dintre cei mai interesanţi, mai exact spus, din cei mai dotaţi pentru roman, capabil poate, chiar, cândva, de marea performanţă.”[1] Previziunile criticului au fost confirmate în timp, prin ultimele sale romane, Petru Cimpoeşu atingând *marea performanţă* care,în 1985, era doar întrevăzută de către Valeriu Cristea.

Într-o succintă analiză a volumului de debut al prozatorului, şi Radu G. Ţeposu remarca stilul alert, economicos şi precis datorat articulaţiilor ireproşabile ale naraţiunii:

[1] Cristea, Valeriu – „Petru Cimpoeşu” , Revista România Literară, 14 noiembrie, 1985

BDD-A23600 © 2009 Editura Universităţii „Petru Maior”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-13 23:58:06 UTC)

„Cele dintâi fraze care deschid volumul de debut, *Amintiri din provincie (1983)*, par smulse dintr-o operă perfectă: observaţie rapidă a gestului esenţial, detaşare, impetuozitate de relatare. Maturitatea povestirilor nu lasă să se întrevadă nici un semn al tatonării."[2] Acest stil se va regăsi, de altfel, în toate romanele ulterioare ale autorului, demonstrând că nici una dintre scrierile sale nu este o întâmplare norocoasă, ci rodul unei constante seriozităţi scriitoriceşti, camuflată sub masca celui mai ironic scriitor român actual.

Expresii precum „marginal al generaţiei 80", „rol secundar în cadrul generaţiei optzeciste" „outsider" sunt frecvent utilizate de critică atunci când vine vorba despre Petru Cimpoesu şi generaţia 80 şi chiar de autorul însuşi, acesta exprimându-şi dorinţa de a rămâne un *ex-centric* al acestei generaţii. Cu atât mai uimitoare apare evoluţia sa: de la un marginal la un scriitor aflat în plina maturitate creatoare, conştient de valoarea şi de locul său în spaţiul literaturii române, un scriitor ce şi-a depăşit complexul provinciei si care scrie nu pentru a dovedi cuiva ceva, ci pentru că are ceva de spus. Şi o spune excelent.

O analiză atentă a scriiturii lui Petru Cimpoeşu va scoate la iveală, nu o ruptură între cele doua perioade literare, delimitări de altfel cu totul artificiale, literatura de dinainte de 89 şi de după, ci, dimpotrivă, omogenitatea şi continuitatea operei acestuia, autorul însuşi declarând că „…cu *Simion Liftnicul* am restabilit legătura cu trecutul, mai precis cu cartea mea de debut, *Amintiri din provincie*. Atmosfera cărţii şi unele personaje sunt luate direct de acolo."[3]S-ar putea observa că, din anumite puncte de vedere, *legătura cu trecutul,*de care vorbeşte autorul, se realizează şi în ceea ce priveşte romanul „Firesc", în care protagoniştii trăiesc oarecum izolaţi, rupţi de restul lumii, într-o staţie de coordonare a sondelor dintr-o regiune petroliferă, aşa cum şi personajele din „Simion liftnicul" populează un spaţiu închis, un bloc, ambele locaţii fiind un soi de enclave ce fac ca între personaje să se stabilească relaţii ciudate, biografiile lor dezvăluindu-şi toate părţile întunecate, contorsionate. Spre deosebire însă de proza celorlalţi optzecişti, la Petru Cimpoeşu accentul nu e pus pe mecanica textului ci pe profunzimea percepţiei, iar importanţa naratorului e subminată şi persiflată continuu.

Volumul de proză scurtă „Nouă proze vechi. Ficţiuni ilicite" reprezintă şi el un argument în favoarea caracterului omogen al prozei lui Cimpoeşu, Andrei Simuţ considerând că „volumul prilejuieşte un interesant dialog între două decade antagonice, fiind implicit şi o relatare despre diferenţele care le separă, totuşi neaşteptat de unitar pentru o culegere de povestiri scrise la un interval de douăzeci de ani. Este rezultatul a două procese opuse:

[2] Ţeposu, Radu - „ Istoria tragică & grotescă a întunecatului deceniu literar nouă", Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 2002
[3] Lungu, Dan, - "Interviu cu Petru Cimpoeşu", revista *Timpul,* ianuarie, 2002

BDD-A23600 © 2009 Editura Universităţii „Petru Maior"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-13 23:58:06 UTC)

cenzura (anii 80) şi diversele solicitări ale revistelor (prozele anilor 2000)."[4] Prin tematica abordată, prin umorul negru pe care îl regăsim în toate scrierile sale, prin plăcerea relatării simple, a povestirii ce evită capcanele textualismului sau le deconspiră, Petru Cimpoeşu este prozatorul ce se apropie cel mai mult de generaţia actuală de scriitori. „Nouă proze vechi" pot fi considerate parodii ale textualismului, fiind împânzite de intertext, autopastişă, şi citate, iar „Femeia trecu strada" scoate la vedere toate procedeele textualiste, trecând în revistă toate automatismele uzitate de către textualişti. Partea a doua a volumului, „Ficţiuni ilicite"aduce o inovaţie literară a lui Cimpoeşu, şi anume „ficţiunea adevărata", autorul explicând că faptele povestite au avut loc în realitate dar că sunt narate ca si cum ar fi avut loc doar în imaginaţia sa. De aici şi caracterul lor *ilicit,* deoarece această modalitate de a le nara atrage după sine o falsificare a faptelor prezentate ca o poveste: „Aceasta este o ficţiune ilicită, deoarece întâmplările despre care voi relata au avut loc în realitate. Dar eu le relatez ca şi cum ar fi avut loc în imaginaţia mea; ca pe o poveste. Ceea ce înseamnă că le falsific."[5]

Deşi se consideră el însuşi un outsider al optzecismului, Petru Cimpoeşu aduce, prin prozele scurte cuprinse în cea de-a doua parte a volumului, „un omagiu *optzeciştilor,*utilizând, cât şi cum m-am priceput, metodele preferate de ei – citatul, autopastişa, intertextualitatea. Deşi eu nu mă consider propriu-zis *optzecist,* cred că drumul deschis de *optzecişti* în proză, deşi deocamdată abandonat, încă nu şi-a epuizat resursele şi, cine ştie, poate că vreuna din generaţiile literare viitoare va încerca să recupereze lucrurile bune pe care cei mai valoroşi dintre ei le-au propus."[6]

Ironia este nelipsită din proza lui Petru Cimpoeşu, observându-se preferinţa pentru umorul negru, pentru tragicomedia omului obişnuit, dar, dincolo de acest mod de a trata oamenii şi întâmplările, romanele sale anunţă triumful acelui strop de dumnezeire existent în fiecare dintre noi, ascendenţa umanului asupra mizeriilor vieţii cotidiene, a excepţionalului asupra aparentei banalităţi în care se desfăşoară viaţa oamenilor, personajele sale trăind revelaţii ce le transformă din oameni simpli, prea puţin preocupaţi de cele spirituale sau chiar atei (Doru Ifrim din *Fenomenologia invizibilului*), în căutători ai sensului existenţei ori chiar în adevăraţi sfinţi. Naratorul nu explică cum anume se produc aceste modificări în conştiinţa personajului, nu prezintă procesul metamorfozei cu ezitările şi procesele de conştiinţă inerente, ci ne pune doar în faţa faptului împlinit, susţinând cu ingenuitate că el nu are de unde să ştie ce resorturi au provocat aceste transfigurări de conştiinţă ale personajelor: „ Nici eu nu

[4] Simuţ, Andrei – „Istorisiri ale *mediocrilor*", Revista *Cuvântul*, nr. 7, iulie 2008
[5] Cimpoeşu, Petru – „Ficţiune ilicită – fără sex" în „Nouă proze vechi. Ficţiuni ilicite", Ed. Polirom, Bucureşti, 2008, pag.213
[6] Cimpoeşu, Petru – „Nouă proze vechi. Ficţiuni ilicite", Ed. Polirom, Bucureşti, 2008, pag. 7

BDD-A23600 © 2009 Editura Universităţii „Petru Maior"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-13 23:58:06 UTC)

ştiu ce şi cum s-a întâmplat, iar despre ceva ce nu ştiu nu pot scrie. În treacăt fie spus, am vaga senzaţie că lui Doru Ifrim viaţa (sau, în fine, altcineva, dar nu e treaba mea să determin cine) i-a jucat o farsă dintre cele mai sinistre."[7] Alteori, dimpotrivă, naratorul precizează sursa informaţiilor pe care le deţine, dar în ambele cazuri, când susţine că nu cunoaşte cum şi de ce s-a întâmplat un anumit lucru, sau când ne indică de unde ştie ceea ce ne spune,precum şi atunci când divaghează, aparent fără nici o legătură cu ceea ce se narează, pe marginea lucrării „Idei asupra unei filosofii fenomenologice" a lui Edmund Husserl, avem de-a face cu utilizarea de către autor, în deplină cunoştinţă de cauză, desigur, a unor procedee *optzeciste.*

Legat de relaţia pe care proza actuală a lui Cimpoeşu o dezvoltă cu proza optzecistă, Adina Dinițoiu obseva că scriitorul procedează la o „recuperare nostalgică a strategiilor narative optzeciste, puse cumva în oglindă; pe de o parte proze *vechi* scrise în anii 80, pe de alta, proze recente, scrise pentru a raspunde diverselor solicitări ale prietenilor. Ceea ce în prima categorie de texte era luare în serios a autoreferenţialităţii, a jocurilor textuale, a scrierii din mers cu dezvăluirea convenţiilor literare şi a adresării în mod direct către cititor devine în prozele din a doua secţiune o asumare lipsită de ludic şi responsabilă a *ilicitului,* a faptului real."[8]

Şi Alex Goldiş consideră că odata cu schimbarea regimului politic din 1989 are loc o revizuire drastică a principiilor literare, renunţarea la scriitura în manieră textualistă sau minimalist biografică ca şi accentul pus pe autenticitate şi pe proza cu conţinut social reprezentând un adevărat obstacol în calea reafirmării celor mai mulţi prozatori optzecişti, care s-au văzut în situaţia de a nu mai putea renunţa la stilul care îi consacrase ca scriitori. Acest handicap nu îi afectează însă pe acei scriitori a căror proză nu a fost în mod decisiv marcată de principiile generaţioniste, Petru Cimpoeşu fiind unul dintre aceştia: „Nu e deloc întâmplător, aşadar, că scriitorii cei mai de succes de după 90, Petru Cimpoeşu, dar şi ultimul, Horia Ursu, vin de la marginea canonului optzecist. Autori care n-au formulat niciodată principii generaţioniste *tari* şi care, în plus, n-au datorii covârşitoare faţă de propria scriitură din anii 80, cei doi s-au reinventat mai uşor."[9]Aceasta cu atât mai mult cu cât originalitatea lui Petru Cimpoeşu este legată de exploatarea temelor noi.

Nici în „Povestea Marelui Brigand" autorul nu renunţă la tehnicile şi procedeele optzeciste, chiar dacă ele sunt amplificate în aşa măsură încât aproape ar putea trece drept

[7] Cimpoeşu, Petru – „Nouă proze vechi. Ficţiuni ilicite", Ed. Polirom, Bucureşti, 2008, pag 276
[8] Dinitoiu, Adina – „Petru Cimpoeşu faţă în faţă cu optzecismul", Revista „Observator cultural", nr. 422, 8 mai 2008
[9] Goldiş, Alex – „Elegie pentru optzecism", Revista Cultura, nr.186, 14 august 2008

BDD-A23600 © 2009 Editura Universităţii „Petru Maior"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-13 23:58:06 UTC)

procedee noi, inventate de acest prozator, pentru a cărui capacitate de revalorificare nimic nu pare învechit, procedee considerate azi drept depăşite, fiind convertite, utilizate pentru a construi şi deconstrui, pentru a expune privirilor cititorilor alchimia internă a textului, structura sa intimă. De altfel, Nicolae Manolescu remarca această decantare a tehnicilor optzeciste în proza lui Petru Cimpoeşu , considerând că în „Povestea Marelui Brigand" se observă mai bine „atât ceea ce apropie, cât şi ceea ce separă postmodernismul lui Cimpoeşu de acela al congenarilor săi. El nu numai recurge la intertext, alternează naratorii şi dublează relatarea faptelor de considerații metaliterare, dar ridică la cub acest tehnicism, care e al tuturor optzeciştilor, într-o proză utopic – fantezistă, în care parabola se clădeşte pe un acut simț al realității iar caracterul ipotetic, detectivistic, pe efecte comice subtile şi derutante."[10]Amplificarea, *ridicarea la cub* a tehnicilor literare optzeciste ar putea fi foarte uşor exemplificată de recurgerea la intertext, prezent în aproape toate prozele scriitorului. Dar, dacă tehnica intertextualității este una ce poate fi revendicată de către optzecişti, Cimpoeşu o ridică pe anumite culmi ce țin exclusiv de talentul literar al acestuia, transformând-o într-o adevărată armă satirică. Efecte comice se obțin şi din discrepanța dintre nivelul emiterii unor idei înalte, filosofice, de către anumite personaje si nivelul jos al receptării lor. Există în roman personaje ce par absolut banale la prima vedere, dar care se dovedesc a avea profunde preocupări introspective şi reflexive, ce contrastează puternic cu impresia primă pe care cititorul şi-o creează, dovedind o dată in plus, că nimic nu este ceea ce pare şi că aflarea cheii întregii poveşti necesită o lectura încordată, o analiză de adâncime, presupunând luarea în considerare a fiecărui element, căci nimic nu e întâmplător în romanele lui Petru Cimpoeşu. Dimpotrivă, totul semnifică, fiecare element având ramificații de adâncime. Nu întâmplător, lectura romanului „Povestea Marelui Brigand" este una dificilă, ce presupune, pe lângă atenția cititorului şi preexistența altor lecturi, deloc facile, căci, începând chiar cu titlul primului capitol, „S-a întâmplat în Abraxa", (dacă nu chiar cu titlul romanului), cititorul este trimis direct la bibliotecă, asta în caz că numele de Abraxa îi evocă acestuia ceva. Şi ar trebui să-i evoce, dar pentru ca acest lucru sa se întâmple lectorul trebuie să fi citit „Utopia"lui Thomas Morus, căci Abraxa se numea teritoriul Utopiei înainte de cucerirea lui de către regele Utopus, în roman – „marele U". Romanul este construit din mai multe straturi, existând nenumărate fire de profunzime ale textului, de trimiteri şi de aluzii intertextuale, care transformă lectura într-o adevărată aventură, cititorul fiind plimbat prin domenii precum alchimia, filosofia , religia. Fraza lui Cimpoeşu este precisă, densă, extrem de concentrată în informații, care trebuie asimilate pentru a putea merge mai departe. Autorul declara intr-un interviu că în roman se realizează o paralelă intre două narațiuni – cea a Marelui Brigand şi cea a lui Iisus –

[10] Manolescu, Nicolae – *Istoria critică a literaturii române*, Ed. Paralela 45, Piteşti,2008

BDD-A23600 © 2009 Editura Universităţii „Petru Maior"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-13 23:58:06 UTC)

în realitatea cărora oamenii nu mai cred, problema de fond a romanului fiind cea „a credinței, a incapacității unei comunități de a se racorda la tensiunea transcendentală, motiv pentru care ea este condamnată”.[11]

Un procedeu frecvent utilizat este cel al textului în text, structura de păpuşă Matrioşca fiind evidentă. În țesătura narațiunii sunt inserate tahigramele grefierului, tahigrame ce consemnează expunerea Cazului în fața noului judecător de instrucție de către comisarul Petrache. La rândul lor, tahigramele înglobează rapoartele (literaturizate) ale agentului Mateuț, asupra cărora comisarul face surprinzătoare aprecieri critice. Rapoartele redau povestirile şefului de post şi ale sătenilor despre un fel de mit local etc.

Situațiile absurde sunt la ele acasă în proza lui Cimpoeşu, reprezentând una dintre importantele surse de comic,mai ales prin modul firesc în care sunt primite de personaje, ca şi cum ar fi absolut natural să se întâmple aşa şi nu altfel. Reacția personajelor este întotdeauna surprinzătoare, niciodată cea prevăzută de către cititor. De exemplu, drumul parcurs de agentul Mateuț de la gară până în sat e descris intr-un stil sută la sută literar, care ne-am aştepta să provoace cel puțin indignarea comisarului. Dar nu se întâmplă deloc aşa, comisarul exprimându-şi, în modul cel mai firesc cu putință, opiniile asupra valorii literare a descrierii şi obținând datele exacte pe care le-ar fi presupus o anchetă polițienească prin anumite deducții aproximative: „E, cum s-ar zice, un pastel, aşadar un peisaj din natură, destul de reuşit, deşi cu unele stângăcii, mda, cu unele elemente convenționale, *nourii de aramă, văl al cugetului,* in fine, nu despre asta e vorba…Ceea ce rezultă clar din acest fragment este că drumul de la gară şi până în sat e destul de lung, dacă avem în vedere că la început e după – amiază, iar la sfârşit e seară. La o viteză medie a caleştii de zece kilometri pe oră şi ținând seama de popasul făcut la cişmeaua de la Fierăstraie, spațiul parcurs în cele trei ore şi jumătate scurse de la oprirea trenului în stație (asta presupunând că n-a avut întârziere) şi până la apusul soarelui (aproximativ ora opt seara) ar fi în jur de douăzeci şi cinci, treizeci de kilometri.”[12]

Textul dă senzația unui text îndelung lucrat, căci fiecare frază, luată separat, e o mică bijuterie. Ai putea s-o detaşezi din țesătura textului şi să-i savurezi perfecțiunea, s-o apreciezi doar pentru ea însăşi, ca pe un tot, o sferă, fiecare frază putând parcă să existe independent de celelalte,necondiționată de acestea. Nimic forțat, nimic în plus, nimic în minus.

Se simte şi o anumita voință de independență a textului, care preia inițiativa şi îi impune autorului un curs sau altul al acțiunii, autorul devenind o simplă unealtă a narațiunii,

[11] Cimpoeşu, Petru - Interviu realizat la Radio Cluj – noiembrie 2001
[12] Cimpoeşu, Petru – „Povestea Marelui Brigand”, Ed. Polirom, Iaşi, 2007, pag. 32

BDD-A23600 © 2009 Editura Universității „Petru Maior”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-13 23:58:06 UTC)

care se procreează singură: „Nu se poate şti acum dacă a procedat bine sau nu, fiindcă sfârşitul poveştii pare a fi încă departe şi, până acolo, se mai pot ivi încă destule motive de a ne reconsidera previziunile, mai ales că autorul acestor rânduri nu este profet…”[13].

Nu există un singur narator, mai multe personaje relatând povestea, astfel că, deşi are un centru, narațiunea se îndepărtează tot mai mult de acesta, relatările diverşilor martori incluzând, la rândul lor alte poveşti, care fac ca povestirea să iradieze circular, să se extindă tot mai mult, îngreunând descoperirea sensului; un sens şi aşa destul de ascuns şi dificil de urmărit. Acest procedeu, ce constă în enunțarea unui mister central, amplificat apoi în mod exagerat, este un procedeu utilizat în romanul maximalist, preluat şi aplicat cu succes de Cimpoeşu în romanul său.

Şi în romanul „Simion Liftnicul” întâlnim aceleaşi personaje comune, de o banalitate aproape nefirească, ale căror destine se întretaie datorită concentrării lor într-un spațiu restrâns, un bloc, echivalentul la scara redusă a universului românesc, guvernat de legile ce guvernează o întreagă societate aflată în tranziție. Şi aici întâlnim mai multe povestiri, traiectul lor având numeroase puncte de sutură, iar ironia debordantă a autorului impregnează totul.

Referindu-se la diferența de stil dintre cele doua romane ale lui Cimpoeşu, Luminița Marcu remarca: „Foarte greu ar fi fost de găsit în voluminosul roman *Povestea Marelui Brigand*, din 2000, semnele romanului apărut acum, *Simion Liftnicul*. Petru Cimpoeşu aplică de astă dată o drastică cenzură şi rezultatele se văd. Au dispărut pasajele plicticoase şi dezlânate şi o dată cu ele tendința de a scrie lung.”[14] O singură obiecție mi-aş permite referitor la cele spuse de autoarea citată. Deşi am citit cu atenție romanul „Povestea Marelui Brigand” nu-mi amintesc de vreun pasaj *plicticos* sau *dezlânat*. Chiar dimpotrivă, există o anumită tensiune a textului, fiecare pasaj,fiecare amănunt, fiecare frază fiind puse acolo cu un scop bine determinat, chiar dacă insesizabil la o lectură superficială. Romanul „Povestea Marelui Brigand” nu este deloc un roman care se citeşte uşor, dar lectura lui îşi află răsplata în ea însăşi. Cred că cenzura de care vorbeşte Luminița Marcu este , de fapt evidentă, tocmai în acest roman, în care totul este ținut sub control, cu o mână de fier, de către narator, chiar dacă acesta încearcă uneori, desigur parodiind anumite teorii, să sugereze ca că de fapt textul şi-ar fi luat destinul în propriile mâini, că şi-ar determina singur direcția, transformându-l pe narator într-o simplă unealtă. Radu G. Țeposu remarca şi el că în prozele din volumul

[13] Cimpoeşu, Petru – „Povestea Marelui Brigand”, Ed. Polirom, Iaşi, 2007, pag. 57
[14] Marcu, Luminița – „Umor şi metafizică, în „România literară”, nr.25, 27 iunie 2001

BDD-A23600 © 2009 Editura Universităţii „Petru Maior”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-13 23:58:06 UTC)

„Amintiri din provincie" (1983), „ceremonia relatării e minimalizată discret, prin ironii aspre, prestigiul povestitorului e persiflat şi luat în răspăr. Deghizarea fals-umilă în scrib, în copist al faptelor e semn că substanța realului prevalează în fața retoricii"[15]. Acest lucru îl constată şi Luminița Marcu , dar cu referire la „Simion liftnicul", el verificându-se pentru întreaga creație a autorului: „Dar naratorul, care ne spune în final, cu o poantă luată parcă din Diderot, că nu ştie încotro se îndreaptă personajele sale, e un narator simpatic şi care ştie de fapt foarte bine ce face."[16]

Proza lui Petru Cimpoeşu nu ne permite să observăm vreo evoluție a scriiturii sale, de la primele proze scriitorul apărând ca unul pe deplin format, fără ezitări sau poticneli, fraza lui desfăşurându-se sigură şi exactă in direcția justă. Spiritul său de observație merge direct spre miezul realității, pe care o disecă şi o intuieşte exact, prozatorul dovedind o excepțională capacitate de observație socială şi psihologică.

Bibliografie

Cimpoeşu, Petru, *Amintiri din provincie*, Editura Junimea, 1983

Cimpoeşu, Petru, *Firesc,* Editura Cartea Românească, 1985

Cimpoeşu Petru, *Povestea Marelui Brigand*, Editura Polirom, 2007

Cimpoeşu, Petru, *Simion liftnicul – roman cu îngeri şi moldoveni*, Editura Compania, 2001

Cimpoeşu, Petru, *Nouă proze vechi. Ficțiuni ilicite*, Editura Polirom, 2008

Ciotloş, Cosmin, *De ce Petru Cimpoeşu?,* în „România literară", nr. 17, 2 mai 2008

Cristea – Enache, Daniel, *A venit un scriitor din provincie,* Revista „22" – Bucureştiul Cultural, nr. 959, 22 iulie 2008

Cristea, Valeriu, *Petru Cimpoeşu*, în Revista „România Literară", 14 noiembrie 1985

Dinițoiu, Adina, *Petru Compoeşu față în față cu optzecismul,* Revista „Observator Cultural", nr. 422, 8 mai 2008

Goldiş, Alex, *Elegie pentru optzecism,* Revista „Cultura", nr. 186, 14 august 2009

Lungu, Dan, Interviu cu Petru Cimpoeşu, Revista „Timpul", nr. 186, ianuarie 2002

Manolescu, Nicolae, *Istoria critică a literaturii române,* Editura Paralela 45, Piteşti, 2008

Marcu, Luminița, *Umor şi metafizică,* în Revista „România literară, nr. 25, iunie 2001

Moisuc, Ilie, *Despre ficțiuni ilicite şi literatura cu zâmbetul pe buze*, în Revista „Convorbiri literare", nr. 11, noiembrie 2008

Simuț, Andrei,*Istorisiri ale mediocrilor,*în Revista „Cuvântul", nr. 7, iulie 2008

[15] Țeposu, G., Radu – „Istoria tragică & grotescă a întunecatului deceniu literar nouă", Ed. Dacia, Cluj – Napoca, 2002

[16] Marcu, Luminița – „Umor şi metafizică", în România literară, nr. 25, din 27 iunie 2001

BDD-A23600 © 2009 Editura Universităţii „Petru Maior"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-13 23:58:06 UTC)

Sturza, Cătălin, *Domesticirea realității,* în Revista „Cultura", nr. 74, 31 mai 2007

Terian, Andrei,*Cimpoeşu UnLtd.*, în Revista „Cultura", nr. 78, 28 iunie 2007

Țeposu, G., Radu, *Istoria tragică & grotescă a întunecatului deceniu literar nouă,* Editura Dacia, Cluj – Napoca, 2002

BDD-A23600 © 2009 Editura Universităţii „Petru Maior"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-13 23:58:06 UTC)